

Двата гласа се отдалечаватъ. Стѣпкитеъ заглѣхвватъ. Веднага следъ това отекватъ конски копита въ далечината.

— Ей сега ще го убия! Съ тия си рѣце... — шѣпне потресенъ Радулъ. — Кълна се въ света Филотея и света Мария Темнишка. Никой не може му помогна... — и той изважда острата си кама и опитва острието ѝ на дланъта си.

— Радуле! Опомни се!.. Не губи време!.. Тичай съ хората си въ Търново! Изпревари Манастровия находникъ, извести на князь Иоана, заемете Царевецъ...

— Князь Иоанъ! — сякашъ свѣткавица мина презъ ума на войводата. — Ами, че тѣ ще го убиятъ! И него ще убиятъ!

Леденъ трепетъ разтърсва снагата на Добромира. Само това не бѣ му идвало до сега презъ ума. А то бѣ така възможно, така вѣроятно... Щомъ бѣха дръзнали да посегнатъ на царя, защо да не убиятъ и Асѣновитѣ синове?

Той се хвърля къмъ войводата. Почва да го дърпа, да го тласка къмъ изхода. Гласътъ му е скованъ отъ тревога.

— Бѣгай! Бѣгай, Радуле! Най-напредъ тичай при князетѣ. Извести имъ. Помогни имъ да избѣгатъ. За Бога! По-скоро... По-скоро...

Радулъ изтича навънъ, метна се на коня си и се спусна къмъ крепостнитѣ стени. Тамъ нѣмаше почти никой. Задъ стенитъ още не знаеха какво се е случило въ вражеския станъ. Радулъ грабна рогъ и засвири. Следъ мигъ отъ всѣкъде почнаха да се стичатъ къмъ него войскари. Съ гнѣвни укори войводата се нахвърли възъ тѣхъ.

— Бива ли такова безумие! Ами ако ромейтѣ изкочатъ вънъ и подпалятъ машинитѣ ни? Тука! Всѣки на мѣстото си! Где е Славянъ? Где е Рекирадъ? Где е Манасъ?

Съ унили лица челниците приближиха до него. Радулъ повика Рекирадъ на страна и му пошѣпна:

— Прибери конницата си настрана, задъ маслиновата гора. Всѣкому ще кажешъ по отдѣлно. Разбра ли? Никой другъ да не знае. Бързо! Тичай!..